

La vida padre

Direcció: Joaquín Mazón **Guió:** Joaquín Oristrell. **Història:** Olatz Arroyo, Joaquín Mazón **País:** Espanya **Durada:** 92 min **Any:** 2022 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Karra Elejalde, Enric Auquer, Megan Montaner, Lander Otaola, Maribel Salas, Gorka Aguinagalde, Yanet Sierra **Música:** Vicente Ortiz Gimeno **Fotografia:** Àngel Iguacel
Distribuïdora: Paramount **Estrena a Espanya:** 16/09/2022
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

En Mikel, un xef jove i ambiciós, rep la visita inesperada del seu pare, desaparegut fa trenta anys. En un moment crític per al futur del seu restaurant, en Mikel haurà de fer-se càrrec de l'esbojarrat i imprevisible Juan, un veritable huracà de vitalitat que posarà a prova totes les idees sobre la cuina i la vida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Hora i mitja graciosa i sentimental amb Karra Elejalde i Enric Auquer

Una pel·lícula que gosa alinear Javier Clemente, clavar les veus dels reis d'Espanya (l'actual i l'emèrit) i fitxar part del repartiment de *Vaya semana* no pot ser avorrida. **Joaquín Mazón** ha elaborat *La vida padre* juntament amb **Olatz Arroyo** i **Joaquín Oristrell**. Els autors d'*Allí abajo*, *Cuerpo de élite* o *La tribu* estrenen en cinemes aquesta comèdia que té menys moments humorístics que els títols esmentats, però que tot i així aconsegueix ser força amena.

La vida padre és hora i mitja amb **Karra Elejalde** i **Enric Auquer** tan graciosa com sentimental. La història tracta d'una jove figura de la cuina (Auquer) que persegueix la seva tercera estrella Michelin. Però topa amb el seu passat, amb el seu pare (Elejalde), qui creia mort i a qui va arruïnar fa més de trenta anys amb una de les seves males passades. Els sentits de la responsabilitat i l'ambició es barregen i el fill es fa càrrec d'un pare que en altre temps era el millor cuiner de Bilbao i ara té la ment perduda entre records i litres d'alcohol.

Pintada així la història, la pel·lícula sona a drama d'aquells de tallar-se les venes. Certament *La vida padre* té moments lacrimògens, tendres i sensibles, sobretot en la seqüència inicial. Hi afloren el sentimentalisme, l'aferrament a la família, els remordiments o la nostàlgia. Sensacions que sorgeixen sempre que hi ha present un llegat o tradició familiar. Però, malgrat això, és una història generacional en què pesa més l'humor que l'aflicció dels protagonistes.

El drama s'intercala potser més sovint del que hauria o del que jo esperava, tot sigui dit. Tot i això, et petes de riure en els molts moments còmics de *La vida padre*. Passat i present. Elejalde i Auquer. Encara que tractant-se de dos actors tan infal·libles hauríem de parlar només de present. La pel·lícula juga amb la síndrome de Wernicke-Korsakoff, per la qual cosa pot plantar en escena una persona que ha perdut el seny i moments la mar d'etílics sense trencar cap correcció política, o gairebé cap. El que funciona millor és Karra Elejalde fent una vegada més de basc de la vella escola i la frescor d'Auquer que demostra ser capaç de menjar-se qualsevol registre que li posin al plat.

A banda de tenir una bona recreació del Bilbao dels noranta i del d'ara o de suposar una teràpia de xoc amb el passat, *La vida padre* intenta ser al final un film sobre el retrobament amb un mateix, sobre eludir la responsabilitat o les conseqüències del pas del temps. També, per l'alegria de comensals com un servidor, és una burla o ridiculització de la cuina moderna o minimalista. Aquí es juga al "Patapum pa'lante".

Furanu – moviementarios.com